

közelébe került anyag
de nem láttam a köldökét
a titkon befelé csavart
devonkori csigavonalt
csak a skurcba dőlt vállakat
s az orr a száj az áll alatt
a korongon csiszolt nyakat
csak melle két félholdivét
de nem láttam a köldökét
a minden lét előtti lét
borostyánba zárt kezdetét
s míg nem láttam a köldökét
nekem nyugalmat már a vak
halál sem ad

Ajánlás (Hölderlin segítségével)

Herceg igazad van (ha nincs is)

A költészet nincs egyedül

Nem látjátok hogy minden körülötte forog
(Ha nem is látható)

Az ember dichterisch lakja e földet

Ez kenyere és bora Csak nem tud róla de

Olykor Villám és Dörgés között rá lehet ébreszteni

Mit tudom én mire kell inséges időben a költő

De ami megmarad azt a költők teremtik

(És ha semmi sem marad akkor a semmit)

(Párizs–Budapest, 1995. június)

Horváth Elemér

FÚZFASÍP

minden kispap

cáfolni tudja ágostont

minden bölcsész

cáfolni tudja marxot

ezen kívül mit tud?

kifűjni az orrát?

kitörölni a fenekét?

egyszer régen egy rábaközi faluban
láttam egy suttyó parasztgyereket
aki fűzfasípot csinált
időnként hallom ma is amint belefúj
s a világ még csupa remény

ALKONYI AURA

alkonyul de a kék erdőben fölkel
utolsó mindenség a specifikus álom
elveszti körvonalait tarantula
ismerős csillagkép ezüstös por pereg
egy ifjúkori versben

küszöbön
a vendég összébb húzza hideg köpenyét
s egy lesz vele a bezárult peregrínusz

színész száján normann leszármazott
ékesen szóvá teszi végzetét
jöttem távoli partjairól s az erőm...

ablaküveg mögött a fényforrás
aranyos aurát teremt a keresztnek
a férfi gyermekei alusznak
a telt asszony jobb és bal oldalán

EVENING LAND

október van megint a hatalmas fetis
do not forget the field...
a parlament föláll zakók elvétett bocskaiak
s a félperces csöndben versek talán
és talán megrémült géppisztolyok

vértelen kéz megsárgult csipkét simogat
divatjamúlt bútorokon patinás por
kabátujj néha megtörli az obsitot
– villanás mint hamlet kísértete

régen megérkeztek az eltávozottak levelei
a leáztatott bélyegek 20. gazdájuknál tartanak
és aki újra olvasná őket barát vagy szerető
egyre kevesebb étellel rendelkezik
a jövőre

visszatekint

és elfelejti álmait

Kovalovszky Márta

A VALÓSÁG „HÜLT HELYE”

Jovánovics György szobrászatáról

1

„Számomra Suger apát építésze vagy a nagy francia katedrálisok építői pontosan azt csinálták, amit Schwitters vagy amit Kandinszkij csinál, amikor egy feladatot elvégzett.” (Jovánovics, 1993)

Jovánovics György fenti mondatával pontosabban határozza meg saját helyét a világban és a kortárs művészet törekvései között, mint bármelyik róla szóló írás vagy kritika. Maguk a művek hűségesen igazolják ezt az állítást. Külső formáikban és a Jovánovics által használt anyag – a gipsz – alkalmazásában első pillantásra inkább a hagyományokkal való szakításra gyanakszik a néző, a művek mélyéről sugárzó fény, az arányok és a szerkezetek rendszere, a formákban működő mérték vagy a történelem és a művészettörténet áramával oly természetesen együtt haladó gondolkodásmód mégis a hagyományok gyermekének, büszke örökösének és folytatójának mutatja. Egész eddigi szobrászi tevékenysége és művészi gondolkodásmódja a tradícióban gyökerezik: indulásakor „ugyanabba a folyóba lépett”, amely az egyetemes művészet forrásvidékétől máig és tovább, a jövő felé hullámszik tova. Ugyanabban a világban van szellemi otthona, amelyben a régi mestereké a görögöktől máig. A perspektíva, amelyből körülnézve a jelent, visszatekintve a múltat szemléli, nem az avantgárd perspektívája, csupán egy szeliden és élesen látó szobrászé, olyan gondolkodóé, aki a kultúrát és a művészetet a legmagasabb kilátótoronyból is egyetlennel, oszthatatlannak érzékeli.

Jovánovics művészete – elsősorban szobrai, de képregényei, írásai is – félretolják mind az avantgárd, mind a hagyomány kategóriáit, nyájasan és elegánsan nem véve